

F. t. l. om børne- og ungdomsforsorg.

angå anbringelse uden for hjemmet. Den hidtidige adgang til at pålægge forældre at betale for hjælp, der ydes, medens barnet eller den unge er i hjemmet (forebyggende foranstaltninger), har kun været udnyttet i meget begrænset omfang. Det kan således nævnes, at der i Københavns kommune i finansåret 1961-62 indgik i alt 22.560 kr. vedrørende forebyggende forsorg. Til sammenligning kan anføres, at der vedrørende forsorg uden for hjemmet indgik i alt 2.026.000 kr. i samme tidsrum. Indtægten vedrørende forebyggende forsorg står ikke i rimeligt forhold til de administrationsudgifter, der er forbundet med opretholdelse af en principiel betalingspligt på dette område.

Stk. 2 og 3 svarer med de i de almindelige bemærkninger anførte ændringer til § 30 i forsorgsloven.

Stk. 4 svarer til § 32 i forsorgsloven.

Efter forhandling med justitsministeriet har man undladt at overføre bestemmelsen i § 33 i lov om offentlig forsorg angående det offentliges ret til at indtræde i bidrag, fastsat i henhold til lovgivningen om retsforholdet mellem ægtefæller eller om børns retsstilling („privatretilige bidrag“). Der tilsigtes ikke herved nogen realitetsændring. Det offentliges ret fremgår tilstrækkeligt klart af lov om børns retsstilling, jfr. navnlig § 17 og § 18, stk. 2. Retten til at kontere bidraget som forskudsvis udbetalt til den kommune, der varetager forsorgen for pågældende barn eller unge, følger af forsorgslovens § 80.

Til § 99.

Bestemmelsen svarer til forsorgslovens § 26, stk. 3. Da andre forhold gør sig gældende end ved fastsættelsen af forældres betaling, har bestemmelsen fået en selvstændig udformning i forhold til reglerne i § 98.

Der kan således blive tale om at kræve betaling af barnet eller den unge selv, når han har formue, renteindtægt eller invalidepension.

Endvidere kan der blive tale om betaling fra en ung af en arbejdsindtægt, som han oppebærer ved almindeligt erhvervsarbejde enten i eller uden for en institution, hvor han er anbragt. I disse tilfælde må det anses for at være af stor pædagogisk betydning, at han af sin indtægt betaler helt eller delvist for sit ophold.

I førstnævnte tilfælde fastsætter børne- og ungdomsværnet betalingen, medens betalingen i sidstnævnte tilfælde sker til vedkommende institution efter nærmere af socialministeren fastsatte regler.

Til § 100.

Efter reglerne i forsorgslovens § 16, jfr. § 31, kan det sociale udvalg afgørelser om betalings-

spørgsmålene forelægges for vedkommende amtmand, hvis afgørelse atter kan indankes for socialministeren. Under hensyn til, at afgørelsen af betalingsspørgsmålet særlig efter forslaget § 98, stk. 2, har en nøje sammenhæng med hele spørgsmålet om forsorgens etablering og opretholdelse, er det foreslået at henlægge ankemyndigheden til landsnævnet for børne- og ungdomsforsorg. Undtaget herfra er alene spørgsmålet om at tilpligte et barn eller en ung efter evne at betale til sit underhold af arbejdsindtægt. Disse spørgsmål hænger nøje sammen med tilrettelæggelsen af forsorgen i ungdomshjemmene; og det er derfor fundet rigtigst at undtage dem fra den almindelige ankegang, således at eventuelle tvivlsspørgsmål må afgøres af direktoratet for børne- og ungdomsforsorgen som tilsynsførende med institutionerne, jfr. § 5, stk. 2-4, og som den myndighed, der afgør tvivl om, hvilke udgifter der er børneværnsudgifter, jfr. § 105, stk. 3.

Til §§ 101 og 102.

Bestemmelserne svarer til den gældende lovs § 102. Der er dog nævnt de områder af forsorgen, som de anerkendte foreninger særligt beskæftiger sig med.

Til § 103.

Bestemmelsen svarer nærmest til den gældende lovs § 105, stk. 3, for så vidt angår tilskud til det efterværnsarbejde, der udføres af foreninger, men lovfæster endvidere adgangen til at yde tilskud til andre sider af foreningernes arbejde. Der ydes således tilskud til plejehjemsforeningernes arbejde med at anbringe børn i pleje og føre tilsyn med plejeforholdene. For at fremme anbringelse af tilpasningsvanskelige børn i dertil egnede plejehjem kan det blive nødvendigt med bevillingsmyndighedernes tilladelse at udvide tilskudsordningen.

Til § 104.

Stk. 1 svarer til den gældende lovs § 126, stk. 1. Tilskud af statskassen i henhold til lov nr. 25 af 5. februar 1958 om ophævelse af den fælleskommunale udligningsfond er dog afløst af egentlig statsrefusion, på samme måde som inden for forsorgslovens område, jfr. forsorgslovens § 108.

Stk. 2 erstatter den gældende lovs § 126, stk. 2, for så vidt angår hjælp til unge over 16 år, der har været anbragt i skolehjem, ungdomshjem og behandlingshjem. Refusionsreglerne vedrørende udgifterne til institutionsophold for unge over 16 år erstattes af § 90, stk. 1, sidste punktum. Der henvises til bemærkningerne til denne bestemmelse,